

∞ De Kliniek 3 ∞

Ondergang

Christian Deterink

Ik heet Raso en ben vampier. Wat mijn achternaam is? Die gebruik ik niet meer. Wat mijn verleden is? Waar ik vandaan kom? Wie mijn familie zijn? Allemaal totaal oninteressant. Ik ben Raso, vampier en dit is nu; dat is het enige wat telt. En in dit heden zullen de juiste mensen mijn naam voldoende te horen krijgen als het aan mij ligt. Welke personen? Je bent te ongeduldig. Laat ik bij het begin beginnen.

Sinds ik door de Gemeenschap der Vampiers, doorgaans de Kliniek genoemd, werd geëxcommuniceerd, kon ik beschouwd worden als een ongebonden vampier. Maar ik was ook een vampier met een missie, of nog beter gezegd: met een persoonlijke oorlog.

Ik verbleef in die tijd veel in Amsterdam. Een gevaarlijke stad, misschien ook voor gewone mensen, maar zeker voor ongebonden vampiers als ik. Maar aan de andere kant was ik ook een heel gevaarlijke persoon voor Amsterdam. Daarover snel meer. Waar het me nu om gaat, is dat ik hier in een helder moment het briljante idee kreeg hoe ik wraak kon nemen op de Kliniek. Hoe ik haar in het hart kon treffen.

Het plan openbaarde zich aan mij op een vooravond in mijn tijdelijke woning en graag had ik de hele verdere avond besteed aan de vervolmaking van mijn ultieme wraak, als ik niet toevallig die avond nog een afspraak had waar ik toch heen wilde gaan.

Dat het een roerige avond zou worden, besepte ik toen nog niet.

Ik had afgesproken met George Szella, die ik al ruim een half jaar niet meer had gezien en ik vermoed dat mijn verse plan tenminste voor een deel de zelfvoldane lach op mijn gezicht verklaarde toen ik een paar uur later de tapersalon binnenstapte waar hij op me wachtte. We begroetten elkaar vrij hartelijk gezien de onze gemeenschappelijke geschiedenis, het had immers een haar gescheeld of Szella was mijn moordenaar geweest. Maar misschien kwam het omdat we ons ergens verbonden voelden, we waren immers beiden ongebonden, "vampires on the loose". En we waren allebei tandarts geweest in de kliniek...

"Nou, jij ziet er goed uit!", vond Szella terwijl we neerzaten. Een dubieus begin, maar het scheelde dat hij niet heimelijk naar mijn halsslagader keek.

"Tja, ik leef gezond", grijnsde ik dubbelzinnig.

Szella begreep wat ik bedoelde want hij vroeg: "Je nieuwe leven gaat je goed af, hè?"

Ik haalde mijn schouders op, "Het bevalt me goed een vampier te zijn, maar ..."

Szella wachtte.

"...de Harker-Dienst maakt het leven er niet makkelijker op", maakte ik de zin af. Szella knikte. Hij wist waar ik het over had, maar al te goed waarschijnlijk. De Harker Dienst was een ultra-geheime overheidsorganisatie die genadeloos afrekende met losgeslagen vampiers als Szella en ik. Het bizarre was dat ze al bijna een eeuw samenwerkten met de Gemeenschap van Vampiers, de Kliniek. De afspraak was dat verburgerlijkte vampiers (lees: de Kliniek) met rust werden gelaten. Degenen die zich echter niet aan de strenge leefregels van de Kliniek hielden werden met alle hulp van diezelfde gemeenschap overgelaten aan de genade van de Harker Dienst.

En de Harker Dienst had geen genade.

"Het is een barre tijd", beaamde Szella stuurs, "en dan heb ik het nog niet eens over die vreselijke Harker Dienst. Het is gewoon een vreselijke eeuw. Vroeger kon je je naamloos voortbewegen, geruisloos je slachtoffers kiezen en weer onzichtbaar verdwijnen. Tegenwoordig? Al die nieuwe snufjes. Camera's, paspoorten. Het afstandelijke uitgaansleven. Het LAWAAI!" Szella keek me met een bijna wanhopige blik aan. Ik bemerkte eigenlijk nu pas dat hij er niet zo goed uitzag. Bleek, alsof hij geen regelmatige Voeding kreeg, "Ik had me allemaal dat nooit gerealiseerd in de kliniek...", zuchtte Szella.

Ik probeerde begrijpend te knikken, maar in stilte bespote ik hem. Hij was hopeloos uit de tijd, als een hollenmens in een ruimteschip; pathetisch en afstotelijk. Ik snapte eigenlijk niet meer waarom ik hier mijn tijd verdeed.

"En dat allemaal door jou, jongen. Je moest eens weten wat jij allemaal teweeg hebt gebracht in mijn leven...", ging Szella droevig door.

"Ach je bent in ieder geval weg bij die bespottelijke Kliniek", bromde ik weinig geïnteresseerd terwijl ik in mijn cocktail roerde.

Szella keek me verbaasd aan, en vroeg: "Zou je niet teruggaan als je het mocht?"

Ik voelde me boos worden: "Terug? Hoe kom je bij dat absurde idee?"

Szella kuchte schuchter; "Ik zou teruggaan als ik het kon..."

Ik moet toegeven dat ik op dit moment zonder terughoudendheid schamper om hem lachte.

Szella kroop nog wat meer ineen aan het tafeltje: "Je lacht me uit...", constateerde hij op een treurige toon. Hij zag er nu echt breekbaar uit. Alsof hij in kleine stukjes uiteen zou vallen als ik hem nu aan zou raken. Het irriteerde me en maakte me boos.

"Natuurlijk lach ik om jou en je ideeën. En de Kliniek... Ik snak ernaar om het te vernietigen, niet om er opnieuw deel van uit te maken!"

Szella keek me nu geschokt aan. Peilend keek hij me diep in de ogen. In wendde mijn blik niet af. Hij wel, uiteindelijk. Toen mompelde hij: "Je meent het echt. Je wilt de Gemeenschap der Vampiers kapot maken..." Het was geen vraag.

Szella keek me opnieuw aan. In zijn ogen las ik verbijstering en wanhoop. Hij wilde juist weer iets gaan zeggen, toen ik een vreemd geluid hoorde. Ik maande Szella tot stilte met een enkele

opgestoken vinger en keek omzichtig om me heen. Toen zag ik de man in het grijze driedelige Armani-pak bij de ingang. Ik wist meteen wie het was.

"Harker!!!", brulde ik ontsteld door het besef en ik sprong meteen op. In mijn ooghoek zag ik Armani de deur opengooien. Ik draaide me om en rende naar de keuken. In het voorbijgaan gooide ik de tafel en Szella om, die pas half overeind was gekomen. Het interesseerde me niet. Ik wist dat Szella kansloos was en het laatste wat ik kon gebruiken was dat ik zo'n oude dwaas op sleptouw moest nemen.

Ik was twee meter verwijderd van de deuren naar de keuken toen deze opensloegen en twee nieuwe in Armani-pak gestoken kerels onthulden. Bliksemsnel stelde ik mijn koers een kwartslag bij, op weg naar een deur met het opschrift "Privé". In het voorbijgaan zag ik hoe de eerste Armani-man boven de spartelende Szella stond en hem met een groot kaliber pistool met demper een kogel door de slapen joeg. Ik weet niet waar die verhalen vandaan komen dat vampiers alleen met houten staken kunnen worden gedood. Oké, we hebben betere fysieke vermogens dan stervelingen maar een kogel door je kop komt bij ons soort bijna even hard aan, dat kan ik verzekeren. Terwijl ik Szella zijn laatste doodskreet hoorde slaken ramde ik de privé-deur open en vloog naar binnen. Net op tijd, want ik voelde hoe twee kogels zich in de het hout van de deur achter mij boorden. Ik bevond me voor een trap die ongetwijfeld leidde naar de woning van de café-eigenaar en bedacht me niet. Ik nam de treden per drie. Toch was ik nog niet boven of twee van de Armani's waren al in het halletje. Opnieuw klonken er twee dodelijke kuchjes. Eén kogel boorde zich in mijn flank, maar richtte geen andere schade aan dan wat vernield spierweefsel. Ik was nu boven en schatte de situatie haastig in. Een woonkamer waar twee kinderen achter een tv zaten, een keuken van waaruit een vrouw me met een angstige blik aankeek en een tweede trap. Ik nam de trap. Ik beklom deze nog sneller dan de vorige. Zoals Szella goed had opgemerkt was ik in topconditie. Ik vraag me af of een honderd meter sprint me aan het hijgen zou hebben gekregen. Ik denk het niet.

Achter me hoorde ik hard gestommel, alsof één van mijn achtervolgers gestruikeld was. Een goed teken en ik zette extra aan. De verdieping waar ik nu op kwam bevatte de slaapkamers. Weinig interessant; maar vooral boden deze ruimtes me weinig kansen. En ik hoorde de Armani's alweer de trap opkomen. De derde trap dan maar, die waarschijnlijk naar de zolder leidde. Ik sprintte naar boven en kwam op een kleine overloop met slechts één deur. Op slot natuurlijk. Ik zette twee stappen terug en zette me schrap. Met een enorme krachtsinspanning beukte ik de deur open. Ik voelde hoe spierweefsel in mijn schouder scheurde en de schouder uit de kom raakte. Ik besteedde er geen aandacht aan en rende door.

Tot mijn verrassing belandde ik op een dakterras, leeg op ligstoel na. Om me heen stonden andere, hogere gebouwen. Dakje-spring, het gemakkelijke kat-en-muis spel zoals je wel eens zag in films kon ik dus niet spelen hier, dacht ik cynisch.

Ik draaide me om en hoorde mijn belagers de derde trap nemen. Ik schatte mijn kansen. Normaal gesproken waren twee tegenstanders geen probleem. Alleen waren deze bewapend en goed getraind. Ik kon het weten, ik had immers eerder het genoeg gehad de Harker- Dienst te ontmoeten.

De tijd begon nu echt te dringen en ik nam een beslissing. Ik rende naar de rand van het gebouw. Drie etages lager bevond zich de straat. Op dat moment bereikten de twee Armani-pakken het dakterras. Ze zagen me staan, verstijfden en richtten hun pistolen. Toen sprong ik.

Ik kwam niet zo hard neer op de straat neer als ik dacht en wist mijn vaart goed op te vangen door om te rollen. Wel voelde ik dat meerdere botten in mijn voeten en benen door de klap gebroken waren. Opnieuw negeerde ik de pijn en krabbelde vliegensvlug op. Ik keek omhoog en zag de twee Armani-pakken verslagen naar beneden kijken. "So long suckers", dacht ik en zette het op een lopen.

Twee straten verderop, toen ik wist dat ik mijn achtervolgers in ieder geval voor even ontvlucht was, stapte ik in aan de passagierskant van een auto. Achter het stuur zat een doodsbanige vrouw, type huisvrouw. Ik zette mijn meest afstotelijke en maniakale gezicht op (hetgeen me makkelijk afgaat) en beval haar weg te rijden.

Tien kilometer later, aan de rand van de stad, stapte ik uit de auto. Ik veegde het bloed van mijn lippen en liet de levenloze vrouw op de passagiersstoel zakken. Voorzichtig deed ik het portier dicht en liep weg. Ik had geluk. Het metro-station was vlakbij.

Nog geen drie weken later begon ik met mijn campagne om de Kliniek te vernietigen. In die tijd was ik al lang weer hersteld van mijn laatste confrontatie met de Harker-Dienst. Vier, misschien vijf dagen liep ik wat moeilijk en moest ik wat rust houden, maar daarna waren mijn kwetsuren zo goed als hersteld.

Het eerste deel van mijn campagne bestond eruit me in Arnhem en in haar directe omgeving zo veel mogelijk te voeden met levend bloed. In een week tijd Voedde ik me met acht mensen, waarvan drie op de laatste avond.

Op deze avond had ik twee vrouwen en een jonge man meegelokt naar mijn onderkomen in Arnhem voor een tomeloze seks-orgie. Terwijl de andere twee in de woonkamer bezig waren, had ik in de slaapkamer seks met het andere meisje. Toen ze klaarkwam had ik mijn tanden al in haar hals gezet. Het stelletje in de woonkamer lette niet op het gegil, ze meenden dat het hoorde bij een heftig orgasme, en in zekere zin was dat ook zo.

De seks ging door in de woonkamer waar we een bijzondere vermakelijke "threesome" hadden. Tenslotte voedde ik me aan de jongen terwijl het meisje erbij was. Zij gilte, verloor de controle over haar blaas en kroop toen in shock weg in het verste deel van de kamer, terwijl de urine van haar blanke dijen lekte. Zonde vond ik, want zoiets deed af aan de glans van de avond. Maar toen ik genoeg van de jongen gedronken had strafte ik haar ervoor. Het meisje stierf een bijzonder pijnlijke dood.

Enkele dagen na mijn uitpattingen zat ik met een verrekijker voor het raam van een smoezelige hotelkamer. Niet bepaald mijn smaak, ik hecht aan luxe en comfort, maar toevallig bevond dit hotel zich tegenover Red Dragon Medical Services. De kliniek, de naamgever van de Gemeenschap van Vampiers en haar hoofdkwartier. Maar natuurlijk vooral de plaats waar alles voor mij begonnen was.

In de acht uur dat ik ingespannen toekeek zag ik hoe gestresst de toestand was bij de kliniek. Mensen liepen af en aan en ik zag zelfs een glimp van Petrov en Moneta. In de middag bezochten drie mannen in keurige driedelige kostuums de kliniek. De Harker-Dienst, wist ik. Het werd nu echt menens, de Dienst was nog nooit echt de kliniek ingegaan. Ik verbeeldde me hoe het er daar aan toeging: wanhoop en de vermoorde onschuld in de kliniek en een woedende Harker-Dienst. Met een glimlach op mijn gezicht verliet ik via de achteringang het hotel.

Het tweede deel van mijn plan, waarvoor ik terug naar Amsterdam moest, kostte me meer tijd dan het eerste, in totaal bijna twee weken. Maar ik zorgde er wel voor me regelmatig te Voeden in Arnhem, zodat de gemoederen gespannen bleven.

Het viel tegen slachtoffers te vinden die voldeden aan mijn eisen, maar uiteindelijk had ik de benodigde vijf personen verzameld. Geheel in stijl voor wat komen ging, had ik een verlaten abattoir in Amsterdam-Oost voor hen uitgezocht. In een grote betegelde ruimte, waar nog steeds het aroma van oud bloed te bespeuren was, hingen ze aan handen en voeten gebonden keurig op een rijtje, als was het slachtvee. Maar dat was het natuurlijk eigenlijk ook.

"Alsjeblieft, vermoord me niet", smeekte de middelste me hijgend. Het was een magere man met een ongezond uiterlijk, die zwaar aan het touw hing waarmee zijn handen waren vastgebonden aan een verwarmingspijp tegen het plafond, "ik, ik heb geld."

"Je geld interesseert me niet", zei ik nonchalant.

"Ma-maar luister dan, ik ..."

Ik sloeg de man met mijn vlakke hand in het gezicht. Het gepraat begon me te irriteren en ik vroeg me af ik mijn slachtoffers niet de mond had kunnen snoeren.

"Jullie zijn allemaal ziek", zei ik tegen mijn slachtoffers, "een verschrikkelijke, verderfelijke ziekte." Ik meende het wat ik zei. "Eigenlijk verleen ik de maatschappij een dienst door jullie allemaal af te maken."

En met deze woorden haalde ik een fors formaat slagmes te voorschijn, dat ik voor een vriendelijk prijsje op de markt had gekocht. Mijn onvrijwillig publiek begon te luidkeels te jammeren.

"Stilte!", brulde ik, "Ik kan jullie verzekeren dat ik mensen op pijnlijker manieren vermoord heb."

Ik pakte een emmer van de grond en liep naar het eerste slachtoffer in de rij. Met de precisie van een professionele slachter haalde ik met mijn mes zijn hals open, intussen goed uitkijkend dat het rijkelijk vloeiende bloed keurig in de emmer werd opgevangen.

Ik lette nauwelijks op het hulpeloze gekerm van de andere slachtoffers, die vol afschuw mijn werkzaamheden bekeken. Maar ik moet wel toegeven dat ik blij dat hij gekrijs ophield toen ook de laatste in de rij aan de beurt was gekomen. Het was me een beetje beginnen te irriteren.

Precies een week na de slachtpartij in het abattoir, vier weken na de seksorgie met drie van mijn recente slachtoffers en ruim anderhalve maand na mijn laatste confrontatie met de Harker-Dienst drong ik de Red Dragon kliniek binnen. Het was nacht. Normaliter zijn gebouwen dan

uitgestorven, maar de kliniek is een wat ander verhaal. Vampiers gedijen nu eenmaal goed in het donker en ik wist dat minstens dertig mensen in de kliniek woonden. Uitkijken dus.

Uiteindelijk, na een, zelfs voor mij, vermoeiende toer, waarbij ik zelfs een uur mezelf, gedrukt tegen een plafondbalk verscholen moest houden, zat mijn taak erop. Ik verdween weer naar het smoezelige hotelletje en wachtte af.

De stemming was de volgende ochtend op de kliniek heel feestelijk. Toen nog wel. Mardi Gras werd gevierd, hetgeen betekende dat alle vampiers van de Kliniek bij elkaar kwamen. Het was het hoogtepunt van het jaar voor de meeste mensen; de hele dag was het feest en er waren hapjes en drankjes genoeg. Ook was er genoeg mogelijkheid je te Voeden met extra goed bloed.

Die avond was de stemming opeens geheel omgeslagen. Op het moment dat de bezoekers normaliter huiswaarts zouden keren, ontstonden opeens opgewonden toestanden. Ik zag mensen achter de ramen woest gesticuleren. Tevreden grijnzend sloot ik de gordijnen en viel in een diepe slaap. Ik Voedde me die avond niet maar ik wist dat anderen dat wel zouden doen.

De volgende ochtend werd ik vroeg wakker. Ik liep meteen naar het raam en schoof de gordijnen uit elkaar. Ik zag dat er nog steeds evenveel auto's voor de deur van de kliniek stonden. Een goed teken. Blijkbaar had men besloten allemaal te blijven voor de nacht. Maar ik vertrouwde erop dat niet iedereen zich hieraan zou houden. Toen merkte ik de zilvergrijze auto op die even verderop geparkeerd stond. Een man in pak zat achter het stuur. De Harker Dienst. Weer een goed teken. Ik stelde me net in voor een lange dag kijkplezier toen ik een bekende om de hoek van de straat zag komen lopen. Moneta. In een opwelling sprong ik op en stormde naar beneden. Stom, maar ja, zijn we dat uiteindelijk niet allemaal?

Ik hield Moneta staande toen ze langs de lobby van het hotel liep en trok haar naar binnen. Het scheelde dat de lobby nog verlaten was op dit uur van de dag.

"Raso", hijgde Moneta verward, "Jij hier?"

"Ja", grijnsde ik, "gaat er al een lampje branden?"

Ze begreep het opeens, verstijfde en keek me met grote ogen van verbijstering aan. "Jij!", hijgde ze. Ik liet haar rustig bedaren maar hield haar beide bovenarmen stevig vast.

"De moorden van de afgelopen weken...", fluisterde Moneta ademloos, "En het bloed... Het bloed! Zeg me dat je dat niet gedaan hebt." Ze bedoelde natuurlijk de feestelijke voorraad extra jong bloed waarmee men zich gisteren massaal had Gevoed en waar ik de nacht ervoor vijftien liter bloed van HIV-geïnfecteerden aan had toegevoegd. Het feest van de vijf "zieken" natuurlijk, die ik in Amsterdam zo klinisch had afgeslacht.

"Dat wil ik wel lieverd, maar dan zou ik liegen", zei ik poeslief.

Toch nog onverwacht probeerde Moneta zich los te rukken. Ze was sterk, maar ik hield stand.

"Jij, jij beest!", beet ze me toe, "Je hebt hun, òns vermoord!"

Ik schudde mijn hoofd, als een leraar tegen een langzame leerling, "Nee, Moneta. Ik heb ze niet gedood, dat hebben ze zelf." Natuurlijk had ik gelijk, geïnficeerd bloed was bijzonder schadelijk voor vampiers, maar niet direct dodelijk. En ik kon het weten. In mijn tijd in Amsterdam heb ik

geïnficeerd bloed gedronken. Ik had vier Voedingen en een week rust nodig gehad om me eroverheen te zetten.

"Rotzak", schreeuwde Moneta, "Je wist dat we alleen konden overleven met vers bloed!" Ze bedoelde levend bloed. Bloed dat werd gedronken als de eigenaar nog niet dood was.

"Dan had je dat maar moeten doen", zei ik nonchalant.

"Dat druist in tegen alle principes van de Kliniek, alles waar we voor staan!", wierp Moneta op hoge toon tegen.

"Hoor wie het zegt?", wierp ik tegen, "als jij je aan die dwaze regeltjes gehouden had, stond je hier nu niet." Toen ik in haar ogen keek wist ik dat ik het beslissende punt had gescoord. Ze had zichzelf Gevoed vannacht.

Ik voelde hoe haar spieren verslaptten, "Ik kon niet anders... De dood is ...", fluisterde ze zacht. Ze maakte de zin niet af maar keek me gepijnigd aan.

"Je hebt de juiste keuze gemaakt, Moneta. Je was weer echt een vampier!", zei ik tegen haar, "Iedereen die vannacht de juiste keuze heeft gemaakt leeft nog. De rest is..." Ik wuifde met mijn hand "...verleden tijd."

Iets in de toon waarmee ik dat laatste zei alarmeerde haar. "Wat bedoel je?", vroeg ze scherp. Weer deed ik overdreven nonchalant. "Och, ik zag dat de Harker-Dienst al klaarstond. Ze zullen vannacht wel iemand net als jou opgepakt hebben. Iemand van de Kliniek...Maar waarschijnlijk wel meer dan één."

Moneta wist wat dat zou betekenen. Oorlog. "Ik moet ze helpen...", begon ze terwijl ze zich gehaast omdraaide. Ik trok haar met een ruk dicht naar me toe en snauwde in mijn oor: "Je moet niets! Als je daar nu heengaat ben je verloren. De Harker-Dienst zal elk moment aanvallen. Van de Kliniek blijft niets meer over. Laat die arme sukkels!"

Het duurde enkele seconden, maar toen wist ik dat ik het pleit beslecht had. Toen ontspande ze haar spieren en draaide zich met een emotioneel gezicht weer om. Totaal verwezen liet ze zich mee leiden naar mijn hotelkamer.

En terwijl Moneta schijnbaar in shock doodstil op het bed lag, keek ik toe hoe vijftien man van de Harker-Dienst (waarschijnlijk de gehele personele bezetting) met zware geweren de kliniek binnendrong. Na een kwartier kwamen ze weer naar buiten en verdwenen ze in de vijf klaarstaande auto's. Nog twee minuten later klonk er een zware explosie vanuit de kliniek. De gehele centrale hal ging in gruzelementen en het vuur dat ontstond verspreidde zich snel. Moneta was bij de explosie opgesprongen en stond snikkend achter me toe te kijken hoe de kliniek in een oogwenk in lichterlaaie stond.

Een passend einde van die verderfelijke Kliniek vond ik. Weg met de burgerlijke vampier; de wereld lag open voor mensen als mij; de echte vampier. Het werd hoog tijd om de wereld te veroveren!

